

سازمان آموزش فنی و حرفه‌ای کشور

تکدی گری

آئینه‌ی آسیب‌های اجتماعی پنهان و نهان

Aboutaleb.Nadri

معاونت آموزش

دفتر کاهش آسیب‌های اجتماعی

مقدمه:

یکی از آسیب‌های اجتماعی و مسائل مورد توجه هر جامعه، پدیده تکدی‌گری و گداصفتی است که با ساختارهای فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی هر جامعه‌ای در ارتباط است. در این بین این پدیده در شهرها بویژه در شهرهای بزرگ از معضلات اجتماعی گریبان‌گیر بوده که با شیوه‌های گوناگون و با سوء استفاده از احساسات و عواطف انسانی، سعی در کسب منافع شخصی دارد بسیاری از افراد به دلیل عدم توانایی کافی برای انجام کار و یا نداشتن جایگاه اجتماعی خاص مجبورند به مشاغل کاذب و یا کارهایی که البته ضد ارزش نیز محسوب می‌شوند، مانند تکدی‌گری روی آورند. تکدی‌گری به عنوان یکی از کارهای بسیار رایج در جامعه ایران و جوامع دیگر بطور آشکارا وجود دارد. در واقع تکدی‌گری یکی از کارهایی است که بیشتر در بعضی اقشار بسیار سطح پایین جامعه وجود دارد، که افراد به دلیل نداشتن تحصیلات و یا عدم توانایی کافی برای عهده‌گیری شغلی مناسب به آن می‌پردازند. در واقع زمانی که فشارهای اجتماعی و متعقبا فشارهای زندگی آنقدر زیاد باشند که افراد قادر به برآوردن نیازهای اساسی و اولیه زندگی خود (خوراک، پوشاک و مسکن) نباشند، مجبور به انجام چنین کارهایی (تکدی‌گری) می‌شوند، که در نهایت باذلت و خواری و نمایش اعضای از کارافتاده، معلول، زخمی، بدشکل و ... در گوشه و کنار شهرها و حتی روستاهای کشور پدیدار می‌شوند. در این راستا باید توجه داشت که این متکدیان و گدایان شامل دو طیف عمده هستند یک گروهی از آنان، متکدیان بومی بوده و گروه دوم متکدیان خارجی نظیر کشورهای افغانستان، پاکستان، بنگلادش و ... می‌باشند. در واقع متکدیان با گدایی کردن نه تنها به کار تولیدی نمی‌پردازند و یا خدمتی ارائه نمی‌دهند، بلکه علاوه بر مصرف‌گرایی در بسیاری از موارد در مسیرهای انحرافی غیر قانونی حاوی ده‌ها پیامد منفی اجتماعی، فرهنگی و بهداشتی برای کشور فعالیت می‌کنند. محققین ریشه‌های این پدیده را مشمول پیری و از کارافتادگی، مسائل خانوادگی، اعتیاد و مهاجرت، دانسته‌اند.

تکدی گری چیست :

* تکدی را می‌توان تحت عنوان « دست درازی کردن » برای کسب درآمد، تلقی کرد به عبارت دیگر تکدی‌گری فرایندی است که به موجب آن، فرد متکدی از دسترنج دیگران

بهره‌مند می‌شود و زندگی می‌گذراند.

* هر یک از افراد جامعه را که نه صاحب حرفه (در مفهوم اقتصادی آن) هستند و نه در تولید اجتماعی، مشارکتی دارند و همواره با شیوه‌ها و شگردهای متنوع،

طفیلی و زائده اجتماعی هستند، متکدی می‌گویند.

* تکدی‌گری را می‌توان نوعی انحراف اجتماعی، که فرد در آن نقش مشخص و بعضاً متفاوتی (سرقت، روسپی‌گری، واسطه‌گری، اعتیاد، کلاشی، ولگردی، گدایی و ...) را بر عهده دارد به حساب آورد و یا به منزله نمونه‌ای از مرحله شغلی (CCAREER) نزد متکدیان حرفه‌ای، آبرومندانه و غیرآبرومندانه (غیر مشروع) در مشاغل انحرافی تلقی کرد. « گیلپور » جامعه‌شناس معاصر غربی معتقد است: « گدایی » یک فعالیت سازمان یافته است که در آن فرد قادر به کار بوده ولیکن، « گدایی » را به « کارکردن » ترجیح می‌دهد.

پدیده تکدی‌گری به دو عامل اساسی رابطه مستقیم دارد:

۱. کمک دهنده (مردم هستند).

۲. کمک گیرنده (فرد متکدی).

که مردم از نظر علت کمک‌شان به چهار دسته تقسیم می‌شوند:

۱. عده‌ای از بر اساس وظیفه شرعی به متکدی کمک می‌کنند.
۲. عده‌ای آن را وظیفه انسانی و نوع دوستی می‌دانند.
۳. عده‌ای نیازمند بودن را یک نقص اجتماعی می‌دانند.
۴. عده‌ای کمک خود را نذر، صدقه و انفاق به حساب می‌آورند.

خصوصیات تکدی‌گری :

- ۱- متکدی از مسئولیت‌های اجتماعی معاف است.
- ۲- متکدی به خاطر نیازمندی، مورد تفریح و سرزنش قرار نمی‌گیرد.
- ۳- چنین شخصیتی انتظار دارد که دیگران به او کمک کنند.
- ۴- در تولید اجتماعی مشارکت نداشته از دسترنج دیگران زندگی می‌گذراند.

اشکال تکدی‌گری :

چندی پیش تکدی‌گری با روش‌های سنتی مانند زن کولی بچه بغل یا پیرمردی با زخم عمیق در پا و دست و ... انجام می‌شد. پس از مدتی سیستم تکدی‌گری تغییر کرد و شیوه‌های جدید از جمله فروش گل، چسب زخم و جوراب توسط کودکان و نوجوانانی که برای فروش کالاهای خود به شما می‌چسبیدند و چند ده متری را با شما می‌آمدند، یا فردی کاغذ به دست به سراغتان می‌آید و ادعا می‌کند برای عمل زن یا فرزندش نیاز به پول دارد و ... متداول شد. اخیراً نیز شیوه‌هایی از تکدی‌گری باب شده که بسیار جالب است در این روش جوانی خوش‌پوش به سراغتان می‌آید و از شما کمک می‌خواهد! در شیوه دیگر افرادی که بیشتر پاکستانی یا هندی هستند با لهجه انگلیسی در خواست پول می‌کنند و می‌گویند که از خارج آمده‌اند و کیف پولشان را در فرودگاه برده‌اند و تقاضای

پول می‌کنند و اگر هم کمتر از ۱۰ هزار تومان به آنها بدهید برمی‌گردانند. همچنین وقتی با ماشین پشت چراغ قرمز ایستاده‌اید افرادی با ظاهری آراسته که بیشتر نیز زن هستند به سراغتان می‌آیند و طلب کمک می‌کنند. تکدی‌گری پدیده‌ای است که در تمامی کشورهای دنیا حتی کشورهای پیشرفته به آسانی قابل رویت است اما نسبت آن با جمعیت جامعه نشان از شاخص امنیت و رفاه اجتماعی دارد. جامعه‌شناسان معتقدند پدیده اجتماعی تکدی‌گری که بیشتر حاصل حرکت

جوامع به سمت صنعتی شدن است در کشورهای در حال توسعه بیشتر نمود دارد. تکدی‌گری معلول یک سلسله فرآیندهای اجتماعی مانند بیکاری است که در جامعه نمود پیدا می‌کند. درحقیقت تکدی‌گری حاصل وضعیت نابسامان اقتصادی است. این پدیده به انواع مختلف در جامعه بروز می‌کند که حادثترین نوع آن استفاده از زنان و کودکان برای تکدی‌گری است. البته برخی سودجویان نیز از تکدی‌گری به عنوان یک کار و کسب استفاده می‌کنند که شکل سازمان یافته و مجرمانه این معضل اجتماعی است. همچنین شیوه‌های تکدی‌گری در جوامع مختلف روز به روز در حال تغییر است و گدایان در هر دوره با استفاده از روش‌های جدید سعی در برانگیختن حس ترحم مردم دارند. به همین دلیل هر چند مدت یکبار شیوه‌های تکدی‌گری تغییر می‌کند. بنابراین، تکدی‌گری صورتی از زندگی ارزان قیمتی است که تنها بهای آن فقر مناعت طبع و سیر قهقرایی کمال انسان است. زمانی که کودکی برای کسب پول علاوه بر گدایی، به پخش مواد مخدر و دزدی دست می‌زند در بزرگسالی به راحتی می‌تواند دست به ارتکاب جرم بزند. چراکه قبح و زشتی کار در نظر او ریخته شده است. از سوی دیگر دختران نوجوان می‌توانند در

معرض انواع خشونت‌ها مانند آزارهای جسمی و جنسی قرار گیرند. در حال حاضر ما شاهد حضور متکدیان کلاسیک با ظاهری پیر، فرتوت، معلول و بیمار یا افرادی با نشان زخم یا معلولیت نیستیم، البته افرادی با ظاهر آراسته و بدون نشان برای تکدی‌گری به سراغ شهروندان می‌آیند.

انواع تکدی‌گری:

الف) تکدی‌گری پنهان:

نوعی گدایی غیر مستقیم و به اصطلاح آبرومندانه است که از جمله آن درویش، دعانویسان و کولی‌ها را می‌توان نام برد.

ب) تکدی‌گری آشکار:

کسانی که آشکارا و با استفاده از فنون و رموز روان‌شناسی ترحم مردم را به خود جلب و به شیوه‌ها و صور مختلف از دیگران تقاضای کمک می‌کنند به این نوع تکدی می‌پردازند. مهمترین شکل گدایی آشکار، تکدی « حرفه‌ای - تخصصی » است. گداهای حرفه‌ای افرادی هستند که از نظر مالی وضع

خوبی دارند ولی گدایی را یک « کار » در ردیف سایر شغل‌ها مثل خرید و فروش و کارهای تولیدی به حساب می‌آورند. این گروه دارای تشکیلات مفصلی هستند که به صورت یک سازمان غیر رسمی اما زنده و جاندار، فعالیت می‌کنند. در این تشکیلات همه چیز بر

اساس توانایی شخص متکدی و ویژگیهای مکانی، جمعیتی، اقتصادی و... تقسیم می شود، لذا هر مکانی دارای ارزشهای مشخص و اهمیتی متفاوت از جاهای دیگر بوده و اصطلاحاً «سرقفلی» خاص خود را دارد.

تکدی‌گری آشکارا خود به دو دسته تکدی‌گری سنتی و مدرن تقسیم می‌شود.

- تکدی‌گری سنتی :

گدایی، اسفند دودکردن، شیشه ماشین پاک‌کردن، تنقلات فروشی، اسباب بازی فروشی، کبریت فروشی، دستمال فروشی، روزنامه فروشی، درب منازل رفتن و گدایی کردن، زدن سازه‌های بادی و ضربی در اتوبوس‌ها و پیاده‌روها، فال فروشی و

- تکدی‌گری مدرن:

سی‌دی فروشی، گل فروشی، عکس و پوستر فروشی، لوازم جانبی ماشین فروشی، طلب پول کردن برای انجام کار یا فعالیتی، سوت‌زدن و نواختن موزیک‌ها با سوت، ادای مریض درآوردن، اظهار هم‌دردی با خانواده‌های متوفی بر سر مزار، درخواست سوخت (بنزین) و

علل و عوامل مؤثر در ظهور پدیده تکدی

۱- عوامل اجتماعی - اقتصادی:

گدایی یک زایده اجتماعی است که در پیدایش آن چند عامل دخالت دارند: فقدان اشتغال و کار، عدم دارا بودن مهارت‌های شغلی و حرفه‌ای، فقر مادی، پیری و از کار افتادگی، رخوت و سستی، اعتیاد، معلولیت و بیماری، مسائل خانوادگی از قبیل پاشیده شدن

خانواده، مهاجرت از روستا به شهر، نابسامانی‌های اقتصادی از قبیل کمی درآمد در بعضی از مشاغل، بالابودن هزینه زندگی، ضعف فرهنگ حاکم بر خانواده‌های متکدیان، شکاف عمیق طبقاتی و غیره از جمله این عوامل به شمار می‌روند. علل اجتماعی دیگر گدایی مربوط به کمبودهایی است که در اثر نارسایی‌های موجود در جامعه به وجود می‌آید. باید اذعان داشت که برخی از این گدایان محصول نابسامانی اجتماعی هستند. بدین معنی که جامعه نتوانسته است افراد سالخورده، عاجز، معلول، یتیم و امثال آنان را در مراکز مناسبی سازمان بخشد و برای آنان زندگی انسانی لازم را فراهم آورد. در نتیجه آنان نیز از فرط ناچاری برای بقای خویش به تکدی‌گری می‌پردازند.

۲- عوامل روانی و فردی:

درصد قابل ملاحظه‌ای از افراد متکدی، از اختلالات شدید روانی رنج می‌برند. از این دیدگاه، اختلال روانی، کم و بیش در فرد شکل گرفته، به ظهور می‌رسد که در اثر حوادث غیر مترقبه، آزار روح را به دنبال دارد که نتیجه این تاثیرات سوء، روی آوردن شخص به دست‌درازی و اختلالات رفتاری است که زمینه انجام عمل تکدی‌گری را تسهیل می‌کند. « دیوانگان و آنان که تعادل قوای خود را - چه به صورت ژنتیکی و چه در اثر عوامل محیطی - از دست داده‌اند، نیز از کسانی هستند که به گدایی می‌پردازند، بی آن که الزاماً درکی از اقتصادی همانند دیگر متکدیان از این عمل داشته باشند. این دسته از افراد به علت عدم پذیرش اجتماعی و تحمل نشدن از سوی وابستگان خویش، به صحنه تکدی پرتاب می‌شوند و به تدریج در اثر یادگیری اجتماعی، این رفتار، به صورت یک عادت « غریزی - روانی » در آنان تکرار می‌شود. اتفاقاً عموماً از حاصل گدایی خویش بهره‌مند نیستند، زیرا حاصل کارشان یا توسط اراذل و اوباش به غارت می‌رود و یا آن را گم و گور می‌کنند.

آیا تکدی گری، زمینه ساز آسیب‌های اجتماعی است؟

تکدی‌گری را باید زمینه ساز آسیب‌های اجتماعی متعددی قلمداد کرد. اکثر بررسی‌های انجام شده، از رابطه بین گدایی و اعتیاد، بزهکاری، خودکشی، می‌خوارگی، روابط جنسی (فساد و فحشا)، لاپالای‌گری، سرقت، و ... حکایت می‌کنند علت‌های دیگری مانند فقر مادی و ناکامی اقتصادی،

فقر فرهنگی، بیکاری، فقدان مهارت‌های فنی و حرفه‌ای، اعتیاد، رخوت و سستی، مهاجرت، معلولیت، بی‌مهری و غیره ممکن است موجب شود که جوان یا سالمندی به گدایی روی آورد. گاهی حتی کمبود درآمد در بعضی از مشاغل و بالا بودن هزینه زندگی نیز ممکن است چنین عارضه‌ای را پدید آورد و به دنبال آن شخص به گروه‌های بزهکار بپیوندد و به انواع انحرافات اجتماعی روی آورد. با این حال تکدی، به تنهایی، عامل انحرافات آنها نیست بلکه بسیاری از علل دیگر در پدید آمدن این وضع دخالت دارند.

سنین تکدی‌گری:

اکثریت قریب به اتفاق گدایان در سنین بین ۳۱ الی ۴۰ سالگی قرار دارند. برای نمونه از بین ۲۴۴ گدایی که مورد پرسش قرار گرفته اند ۶۲ نفرشان بین سنین ۳۱ الی ۴۰ سالگی قرار داشته‌اند. همچنین از بین ۱۳۰ نفر تکدی دستگیر شده، ۲۵ نفر آنها نیز ۷ سال، ۱۶٪ آنها بین ۳۰ - ۲۰ سال، ۴۶٪ بالای ۶۰ سال و بقیه بین گروه سنی ۶۰ - ۲۰ سال در نوسان بوده است. متأسفانه سن تکدی‌گری در ایران به ویژه شهرهای بزرگ به شدت رو

به کاهش است که می‌تواند عواقب جبران ناپذیری را برای جامعه به همراه داشته باشد. چرا که خطر جرم و اعمال منکرانه را در جامعه افزایش می‌دهد.

شیوه‌های مقابله با تکدی‌گری از دیدگاه اسلام و قانون:

اسلام برای مقابله با مسئله تکدی‌گری راه‌حلهایی را ارائه داده در این ارتباط رسیدگی و مراقبت از بیماران معلولین، از کارافتادگان، آسیب‌دیدگان، محرومان را مطرح و از جمله وظایف حکومت اسلامی و امت مسلمان قلمداد کرده است و از طرف دیگر با پدیده تکدی‌گری به عنوان یک حرفه برخورد کرده و آن را فعل حرام دانسته است.

ماده‌های جزایی قانون مجازات اسلامی جمهوری اسلامی ایران تکدی‌گری را جرم دانسته و هرکس تکدی یا کلاشی را پیشه خود قرار داده باشد و از این راه امرار معاش و یا ولگردی نماید به حبس از یک تا سه ماه محکوم خواهد شد و چنانچه با وجود توان مالی مرتکب عمل فوق شود علاوه بر مجازات مذکور کلیه اموالی که از طریق تکدی و کلاشی بدست آورده است مصادره خواهد شد. هرکس طفل صغیر یا غیر رشیدی را وسیله تکدی قرار دهد یا افرادی را به این امر بگمارد به سه ماه تا دو سال حبس و استرداد کلیه اموالی که از طریق مذکور به دست آورده است محکوم خواهد شد.

راههای مقابله با پدیده تکدی‌گری :

- تعیین دستگاه متولی و پاسخگو در مورد جمع‌آوری (شهرداری‌ها)، رسیدگی (وزارت کشور و سازمان بهزیستی)، اسکان (شهرداری‌ها)، بهداشت (وزارت بهداشت)، مراکز آموزشی رسمی (آموزش و پرورش)، مراکز آموزشی غیر رسمی مهارت‌آموزی (سازمان آموزش فنی و حرفه‌ای کشور)، اشتغال (وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی) و ... به امور متکدیان.

- اجرای کلیه مواد و تبصره‌های هشتاد و دومین جلسه شورای عالی اداری.

- واگذاری طرح ساماندهی به یکی از فرمانداری‌های استان تهران و یا یکی از مشاورین استاندار و یا برابر ماده (۱۳) مصوبه شورای عالی اداری دفتر امور اجتماعی استانداری، جهت اجرای بهینه ساماندهی متکدیان از اختیارات تام، برخوردار باشد.

- ایجاد اردوگاه‌های خاص ساماندهی و اسکان متکدیان با تجهیزات کامل.

- تعیین مرجع تامین حداقل معاش برای افراد مستحق و تامین اعتبار لازم.

- ساماندهی متکدیان اتباع خارجی و بیماران روانی و بی‌سرپرستان و تعیین زندان خاص جهت گدایان شیاد.

- اهتمام ویژه وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی به عنوان دستگاه متولی ایجاد اشتغال جهت متکدیان جمع‌آوری شده به منظور آموزش فنی و حرفه‌ای و احراز شغل مناسب و بازگشت متکدیان به جامعه سالم به واسطه درآمد مکفی.

- اهتمام ویژه سازمان آموزش فنی و حرفه‌ای کشور به عنوان یکی از دستگاه‌های مهم و متولی امر ارائه آموزش‌های مهارتی، فنی، حرفه‌ای و شغلی به آحاد جامعه بویژه تکدی‌گران بمنظور توانمندسازی آنان در راستای احراز شغل مناسب و تامین نیروی کار مثمر ثمر بازار

کار با تامین مراکز، برگزاری دوره‌های آموزشی، تامین تیم‌های سیار آموزشی در راستای ساماندهی متکدیان و

آموزش‌های مهارتی فنی و حرفه‌ای ره یافتی در کاهش تکدی‌گری

تکدی‌گری را می‌توان نوعی انحراف اجتماعی که فرد در آن نقش مشخص و بعضاً متفاوتی مانند (سرقت، روسپی‌گری، واسطه‌گری، اعتیاد و ...) را بر عهده دارد به حساب آورد و یا

به منزله نمونه‌ای از مرحله شغلی کاذب، نزد متکدیان حرفه‌ای، آبرومندانه و غیر آبرومندانه (غیر مشروع) در مشاغل انحرافی تلقی کرد که در هیچ سطح و طبقه‌ای از جامعه جایگاهی ندارد. همچنین تکدی‌گری را باید زمینه ساز آسیب‌های اجتماعی متعددی

قلمداد کرد. اکثر بررسی‌های انجام شده، از رابطه بین گدایی و اعتیاد، بزهکاری، خودکشی، میخوارگی، روابط جنسی (فساد و فحشا)، لابلالی‌گری، سرقت و ... حکایت می‌کنند که در نتیجه عوامل روانی، اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی به وجود می‌آید و محصول ساختار اجتماعی و نارسایی‌های ناشی از آن است. با توجه به موارد مذکور که زمینه ساز بروز آسیب‌های اجتماعی است. جامعه نیازمند به همکاری دستگاه‌های مختلف دولتی و غیر دولتی (شهرداری‌ها، وزارت کار، وزارت کشور، سازمان فنی و حرفه‌ای کشور و ...) در برنامه‌های کوتاه مدت ، میان مدت و بلند مدت جهت فرهنگ سازی در بین مردم و ایجاد اردوگاه‌های خاص ساماندهی و اسکان متکدیان با تجهیزات کامل و برنامه آموزشی رسمی و غیر رسمی فنی، حرفه‌ای، مهارتی و شغلی می‌باشد. در همین راستا به منظور دستیابی و توانمندسازی متکدیان به مشاغل پایدار و دوری از اموری که آنان را در

معرض آسیب‌های مختلف اجتماعی قرار می‌دهد برنامه‌های متعددی از سوی دولت محترم، از جمله ساماندهی متکدیان مطرح می‌باشد که جهت دستیابی این افراد به شغلی مناسب و ثابت که پیش زمینه آن داشتن دانش و مهارت‌های فنی، حرفه‌ای و شغلی است. سازمان آموزش فنی و حرفه‌ای کشور به عنوان تنها متولی آموزش‌های کوتاه مدت مهارتی غیر رسمی و مهم‌ترین کانون مهارتی و کاربردی کشور و مرتبط با سازمان بین‌المللی کار ILO به دلیل رسالت قانونی خود در ساختار نظام آموزشی جمهوری اسلامی ایران در سال ۱۳۹۰ در کنار سایر دستگاه‌های دولتی و خصوصی با سابقه طولانی در امر ارائه آموزش‌های مهارتی و نیز تجهیزات و امکانات فیزیکی، سخت‌افزاری و نرم‌افزاری از جمله دارا بودن ۳۲ اداره کل، بیش از ۵۵۰ مرکز آموزشی ثابت، بیش از ۷۰۰ حرفه، بیش از ۱۵۰۰ استاندارد آموزشی و بیش از ۱۴۰۰۰ مربی رسمی و غیر رسمی و ... در سراسر کشور، توانمندسازی متکدیان را در دستور کار و جزء برنامه‌های کاری خود قرار داده است. سازمان آموزش فنی و حرفه‌ای کشور با اعتقاد به اینکه احراز شغل مناسب و ثبات آن بسته به فراگیری آموزش‌های مهارتی، فنی و حرفه‌ای است اقدام به برنامه‌ریزی و نیز ترویج فرهنگ مهارت‌آموزی در بین آحاد جامعه علی‌الخصوص اقشار آسیب‌پذیر که متکدیان نیز جزئی از این اقشار هستند نموده است. فل‌الواقع در جهان فراصنعتی امروز، توسعه به معنی عام، بدون توجه به آموزش‌های مهارتی فنی و حرفه‌ای مفهوم نخواهد داشت. انقلاب علمی - فنی، انقلابی عمیق و کیفی در نیروی انسانی مورد نیاز بازار کار بعنوان سرمایه‌های ملی هر کشور و روش‌های تولید به وجود آورده است. آموزش‌های فنی و حرفه‌ای انجام فعالیت‌هایی است که می‌تواند فرد را برای احراز شغل، حرفه و کسب و کار آماده نماید یا کارایی و توانایی وی را در انجام آن افزایش دهد. این آموزش‌ها کسب مهارت‌ها را در راستای تکنولوژی و علوم وابسته به همراه دانش‌های خاص مربوط به شغل و در بخش‌های مختلف اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی ارائه می‌دهد. بنابر این از ضرورت‌ها

و الزامات رشد و توسعه اقتصادی، نظام آموزش مهارتی فنی و حرفه‌ای غیر رسمی می‌باشد که نقش بسیار مهمی در تامین نیروی انسانی کارآمد ایفا نموده و مضمونی توسعه‌ای دارد. هدف از این آموزش‌ها، افزایش توانایی‌های دانش، مهارت و قدرت درک افراد و انجام مطلوب‌تر کار در محدوده وظایف شغلی است. از آنجایی که موضوع بیکاری یکی از مهمترین مسائل و مشکلات جهان است و در کشورهای در حال توسعه با توجه به عدم توازن ساختارهای اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و سیاسی سهم بیشتری را بر توسعه دارد و

با توجه به اینکه یکی از دلایل بیکاری در کشور فقدان مهارت‌های مورد نیاز بازار کار از سوی جویندگان کار می‌باشد، انتظار می‌رود سازمان آموزش فنی و حرفه‌ای کشور با ارائه آموزش‌های مهارتی بتواند نقش بسزایی در کاهش میزان بیکاری ایفا کند. زیرا آموزش‌های فنی و حرفه‌ای به سبب انعطاف پذیری نشأت گرفته از خصیصه‌های بازار کار و اوضاع اقتصادی کشور و نیز به دلیل آموزش و ایجاد مهارت‌های لازم در افراد برای

توانایی در احراز مشاغل، نقش به‌سزایی در اشتغال دارد. این آموزش‌ها هم مهارت‌های خاص مورد نیاز صنعت و هم مهارت‌های عمومی بازار کار را فراهم می‌سازد و همچنین برای شاغلینی که به دلیل تغییرات تکنولوژی دچار کاهش کارایی می‌شوند، امکان به روز شدن و تکمیل مهارت را فراهم می‌کند. لذا به این نوع آموزش‌ها به عنوان ابزاری برای مقابله با بیکاری و روی‌آوری به سمت مشاغل کاذب و تکدی‌گری، پیشگیری و کاهش آسیب‌های اجتماعی ناشی از آن و نیز ایجاد امنیت شغلی بیشتر با درآمد مکفی نگریسته می‌شود.

لذا اگر آموزش فنی و حرفه‌ای در کشور نادیده گرفته شود، در واقع باعث سوق دادن آموزش کشور به طور غیرمستقیم به آموزش اشتغال کاذب و درآمدهای سهل الوصول و

ناپایدار (تکدی گری) می‌شود و به تدریج آسیب جدی به کشور وارد می‌سازد. به همین علت است که می‌بینیم یکی از اولویتهای مهم در سرمایه گذاری‌های آموزشی در تمامی جوامع صنعتی، توسعه و گسترش آموزش‌های فنی و حرفه‌ای است و این مهم نیز از سوی نهادهای ذی ربط بین‌المللی نظیر یونسکو، یونیواک و بانک جهانی به منزله یک استراتژی مهم به کشورهای در حال توسعه توصیه می‌شود.

نتیجه گیری:

تکدی‌گری را می‌توان نوعی انحراف اجتماعی - که فرد در آن نقش مشخص و بعضاً متفاوتی (سرقت، روسپی‌گری، واسطه‌گری، اعتیاد و ...) را بر عهده دارد - به حساب آورد. و یا به منزله نمونه‌ای از مرحله شغلی، در مشاغل انحرافی تلقی کرد.

تکدی‌گری، عوارض و مخاطرات زیادی را در پی داشته که بخشی از مطالعات مقطعی و روبنایی روی این پدیده، درباره مسائلی نظیر درآمد، مسکن، فقر مادی، فقر فرهنگی، ناکامی اقتصادی، نابسامانی اجتماعی، مهاجرت و سرانجام، دستگیری و بازپروری سخن می‌گوید. تکدی‌گری را باید زمینه ساز آسیب‌های اجتماعی متعددی قلمداد کرد. اکثر بررسی‌های انجام شده، از رابطه بین گدایی و اعتیاد، بزهکاری، خودکشی، روابط جنسی (فساد و فحشا)، سرقت و ... حکایت می‌کنند. بنابراین برای کاهش میزان تکدی‌گری پس از دسته‌بندی این افراد آن دسته که قابلیت توانمندشدن و برگشت به نیروی فعال کار و تولید در جامعه را دارند، به واسطه آموزش‌های فنی، حرفه‌ای و شغلی جهت اشتغال آماده گردند و سازمان آموزش فنی و حرفه‌ای کشور با همکاری سازمان‌های ذیربط (شهرداری‌ها و ...) می‌تواند در کاهش این آسیب اجتماعی موثر باشد.